

умали тяготы—ты. Само за това го молимъ. Мы му благодаримъ за живота и за гдѣ—то ни праша такыва челоувѣцы, какъ—то що е отецъ Кирилль, кой—то ны учи и утѣшава.

— Пò—добрѣ бы было да сте изгынѣли до кракъ! рѣче Ясень нетърпѣливо.

Всички опрѣхъ на него очи пытаѣщицъ го.

— Не быхте поне давали животъ на робско—то колѣно „ отговори Ясень на това нѣмо pytanie , което най—послѣ не знае ни за боеве—ты за отечество. Не быхте поне давали на освоятеля никакъвъ данъкъ , нито бы могълъ да вы държи у своя яремъ съ разноска пакъ отъ вашя потъ. Съ това, за което благодарите Богу, николко не ползува васъ, нѣ непріятеля на отечество—то.—Живѣете , тяжко робувате и плащате му за това „ гдѣ—то вы държи въ робство. Па още ви казвать, че така иска Богъ! и вы вѣрвате това!

Селянне—ти боязливо ся разглядахъ по стаѣх—тѣх и поглядиѣхъ камъ врата—та. Струваше имъ ся, че това е необычно страшно. Не знаяхъ, що да мыслять. Едному паднѣ на умъ, че тоя пѣтникъ е уходъ, пратенъ да гы искушава. На друго го ся искаше да го сграбчи за рамена—та и да го отведе на стотника, та едва само искрено—то гостеприѣмство му не даде. Защо—то и начинъ—тъ на негово—то разговаряніе имъ ся струваше подозрителенъ; забѣлѣжихъ, че ся изражава пò—добрѣ и пò—чисто, нежели единъ селянинъ. И наистина слѣдъ тья послѣдны забѣлѣжванія старий—тъ домакынъ му прѣкъснѣ рѣчь—тѣх.

— Господине, мы смы сыромаси, прости хора, не разумѣваемъ, що казвашъ. Молимъ ти ся, прійми угощеніе—то ни съ добро сърдце, вземи си отъ хлѣба и остави ны на мира.

— Та вы ми не вѣрвате! рѣче Ясень и спусти главъ.

— Отъ сърдце ти ся молимъ, отговори старецъ—тъ. Добро